

Arrest

nr. 117 115 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 18 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 augustus 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.11.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

{..}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26.1.2011, deel ik u mee dat dit verzoek onaeerond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grand om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K. L. {..} die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 30.7.2013 in gesloten omslag)

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vemederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.3. Op 13 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) aan de verzoekende partijen. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt :

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de persoon die verklaart te heten,

{..}

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17 juni 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing op, onder meer omdat er geen samenhang is met de eerste bestreden beslissing.

2.2. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aan-

vecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514, R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoekende partijen vragen in hun inleidend verzoekschrift om de beslissing van 2 augustus 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt, te vernietigen evenals de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlagen 13quinquies) van 13 augustus 2013.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De procedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de asielprocedure maken immers aparte en onderscheiden procedures uit met eigen gevolgen.

De bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlagen 13quinquies) van 13 augustus 2013 zijn een vervolgbeslissing van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij verzoekers' asielaanvraag negatief werd beëindigd. Een en ander staat bovendien duidelijk te lezen in deze bevelen zelf. Zo vormen artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en niet artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de wettelijke gronden waarop deze bevelen zijn gestoeld.

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Verzoeker betwist geenszins dat zijn asielaanvraag definitief werd beëindigd.

Dit bevel is evenwel geen vervolgbeslissing van de thans bestreden beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat de bestreden beslissing inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 2 augustus 2013 genomen werd en op 12 augustus 2013 voor kennisname werd ondertekend door verzoekers, daar waar de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten werd genomen op 13 augustus 2013 en deze bevelen op diezelfde dag ter post werden overgemaakt aan de gekozen woonplaats van verzoekers. Het bestuur gaf verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten, evenwel precies om die redenen die vermeld staat in de motivering van dit bevel, met name: *“Op 17 juni 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen”.*

Ter terechtzitting verwijzen de verzoekende partijen slechts naar hun verzoekschrift.

Verzoekende partijen betwisten niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en derde beslissing. In casu werden met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld die een afzonderlijk onderzoek vergen. Het loutere gegeven dat de beslissingen zich in tijd opvolgen en de uitkomst van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet mogelijk een gevolg kan hebben voor het verder bestaan van de tweede en derde bestreden beslissing, zonder dat het evenwel een gevolg heeft voor de inhoud van de tweede en derde bestreden beslissing, is in casu onvoldoende om de samenhang tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde beslissing te aanvaarden.

De Raad oordeelt dat er geen samenhang bestaat tussen de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) en de beslissing van 2 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, die tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissing is.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de eerste bestreden beslissing.

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partijen betogen als volgt :

“II.1.A. De bestreden beslissing

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd :

“..”

II.1.B. Het advies van de arts-adviseur

In het advies van de arts-adviseur wordt de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voor eiseres noodzakelijke zorgen besproken.

Uit wat hierna blijkt is deze bespreking en de daaruit volgende conclusie dat de noodzakelijke zorgen

beschikbaar en toegankelijk zouden zijn niet afdoende is.

II.1.C. Analyse van het medisch dossier

Voor wat betreft de actuele medische situatie van eiseres kan verwezen worden naar de vele medische getuigschriften die aan de aanvraag tót machtiging tót verblijf werden gevoegd.

Eiseres lijdt aan een insulinedependente diabetes, evenals hypothyroidie.

De aandoeningen van eiseres zijn ongeneeslijk.

Eiseres client een strikte medicamenteuze behandeling te volgen. Eiseres is tevens reeds meerdere keren

gehospitaliseerd geweest. Bij onderbreking of stopzetting van deze behandeling zijn de gevolgen nefast.

De behandelende arts, dokter VANDERGHEYNST, is hieromtrent immers duidelijk in zijn attestatie:

!mortelles\ De behandeling die eiseres op heden krijgt is aldus levensnoodzakelijk. Onderbreking of stopzetting van de behandeling is dodelijk.

De ernst van de aandoening en de noodzakelijkheid van de behandeling van eiseres kan aldus niet betwist worden.

II.1.D. De uiteenzetting van de middelen

1.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan verweerster de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat verweerster bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of verweerster bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit hiernavolgende bespreking zal blijken dat verweerster niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen.

Overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen, indien deze 'op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

In de eerste bestreden beslissing, meer bepaald in het verslag van de arts-adviseur (stuk 4), wordt erkend dat eiseres lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, doch er wordt geoordeeld dat de ziekte waaraan eiseres lijdt op een adequate wijze behandeld kan worden in haar land van herkomst, zijnde de Russische Federatie.

Er dient echter vastgesteld te worden dat uit de voorliggende medische attesten en de voorliggende objectieve informatie geenszins op een redelijke wijze tot het besluit kan gekomen worden dat de behandeling beschikbaar én toegankelijk zou zijn in de Russische Federatie.

3.

3.1.

Beoordeling van het medische dossier door de arts-adviseur

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de arts-adviseur op bepaalde punten tot een conclusie komt waarvoor geen basis terug te vinden is in de verslagen van de behandelende arts.

Zo wordt gesteld door de arts-adviseur:

"Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. "

(stuk 4, verslag van de arts-adviseur)

Nochtans werd het door dokter VANDERGHEYNST herhaaldelijk gesteld dat de gezondheidstoestand van eiseres het noodzakelijk maakt dat zij in de nabijheid van verschillende gespecialiseerde medische diensten dient te verblijven, gelet op de heel frequente opvolging die zij nodig heeft.

Dat ondanks het feit dat dokter VANDERGHEYNST niet uitdrukkelijk heeft bepaald dat eiseres niet in staat is te reizen — dit wordt immers niet verwacht van de dokter bij het invullen van het standaard medisch getuigschrift, aangezien er geen vraag daartoe is — mag niet zonder meer afgeleid worden dat eiseres wél in staat zou zijn om te reizen.

Indien de arts-adviseur zich wenst uit te spreken of een persoon al dan niet in staat is te reizen, is het aldus sowieso noodzakelijk om deze persoon aan een individueel onderzoek te onderwerpen, dan wel aan de behandelende arts informatie daartoe op te vragen, aangezien in de standaard medische getuigschriften geen antwoord op de vraag aangaande de mogelijkheid tót reizen wordt gegeven, bij gebreke aan een dergelijke vraag.

De antwoorden op de andere vragen lenen zich er niet toe om zich uit te spreken over de specifieke vraag tot de mogelijkheid tot reizen. Alhoewel, in casu vormt de ernst van de aandoeningen van eiseres weliswaar een tegenindicatie voor een lange reis.

Dat bovendien de arts-adviseur in kwestie, Dokter TAVERNIER, een geneesheer algemene geneeskunde is en dus geen enkele specialisatie heeft in de aandoeningen die de eiseres heeft (zie de website van de Orde van Geneesheren, <https://www.otdomedic.be/nl/zoek-eeen-arts>), terwijl er mag verwacht worden dat verweerster een arts-adviseur die een gedegen specialisatie heeft aanduidt teneinde omtrent de medische problematiek van eiseres uitspraak te doen.

Dat op geen enkele wijze de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken de objectieve vaststellingen aangaande de ernst van de aandoening van de behandelende, gespecialiseerde geneesheer kan tegenspreken en dus helemaal niet op gemotiveerde wijze tot de conclusie kan komen dat er geen tegenindicatie tót reizen zou zijn en mantelzorg niet nodig zouden zijn.

Dat wanneer kan worden vastgesteld dat de betrokkene lijdt aan een voldoende ernstige aandoening, er moet overgegaan worden tót een ernstig onderzoek ten gronde en een persoonlijk onderzoek van de betrokkenen door de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld in een arrest nr. 74.073 van 27 januari 2012.

Dat ook in een arrest nr. 77.755 van 22 maart 2012 werd geoordeeld dat de tegenpartij, door een beslissing te nemen die op louter formele wijze is gemotiveerd, maar waarbij niet wordt uiteengezet waarom men van een ander oordeel is toegedaan dan de mening van de specialist die de betrokkene sinds meerdere maanden volgde, er moest worden geoordeeld dat er een kennelijk gebrek aan formele motivering is (CCE, nr. 77.755 van 22 maart 2012);

3.2.

beschikbaarheid

3.2.1.

In het verslag van de arts-adviseur wordt verwezen naar informatie van International SOS.

Uit deze informatie zou blijken dat er 'in Rusland verscheidene soorten insuline Vijn evenals de mogelijkheid ont glucose in het bloed op te volgen' en dat er Hevothyroxine is'. Daarnaast zou deze informatie blijik geven van de aanwezigheid van internisten en oogartsen.

Uit de informatie verstrekt in het verslag van de arts-adviseur kan echter de uitgebreidheid van deze mogelijkheden niet worden vastgesteld en kan bijgevolg niet geoordeeld worden of er hier slechts sprak is van een theoretische beschikbaarheid dan wel een effectieve beschikbaarheid.

Hoeveel internisten zijn er? Hoeveel oogartsen zijn er? Wat is de verhouding tussen deze aantallen en de patiëntenpopulatie ?

Voor wat betreft de geneesmiddelen preciseert de arts-adviseur in zijn verslag niet welke soorten insuline in Rusland beschikbaar zouden zijn.

Er wordt aldus door de arts-adviseur geen duidelijkheid gebracht voor wat betreft de medicatie die de eiseres nodig heeft. Er wordt geen individuele beoordeling gedaan door de arts-adviseur.

Bovendien blijkt uit hetgeen in het verslag van de arts-adviseur wordt vermeld niet waar deze medische diensten beschikbaar zijn. De Russische Federatie is een uiterst uitgestrekt land. Eiseres is afkomstig van Kabardino-Balkarië. Van eiseres kan niet verwacht worden dat zij duizenden kilometers dient te reizen, bijvoorbeeld naar de hoofdstad Moskou, alvorens zij behandeld kan worden.

Bij gebreke aan antwoord op deze vragen kan niet op redelijk wijze geoordeeld worden omtrent de effectieve beschikbaarheid van de levensnoodzakelijke zorgen in haar regio van afkomst.

3.2.2.

Eisers hebben zelf informatie ingewonnen bij het Ministerie van Gezondheid, dienst staatsbudget en gezondheid, regionaal ziekenhuis 1 van de stad Nalchik.

De brief van deze instantie werpt een geheel ander licht op de beschikbaarheid van de levensnoodzakelijke geneesmiddelen:

«

Dans notre République, seulement les enfants handicapés une fois par an reçoivent un paquet de bandettes de test (50 unités) du Fond Enfants.

(...)

... Cependant, les stylo injecteurs étaient livrés aux 100% d'enfants, et seulement 1/3 d'aiguilles de la quantité nécessaire.

En 2013, les insulines, des formules diminuant le taux glycémique en comprimées, des seringues, des stylos injecteurs, des aiguilles d'échange en quantité couvrant le nombre de souffrants d'insulinodépendance la République n'a pas reçu de part du budget fédéral.

A la création des commandes, en tenant compte des moyens financier prévus par le budget, la priorité est donnée aux insulines et médicaments diminuant le taux glycémique en comprimées classiques du pays, étant indispensables pour les malades d'insulinodépendance. Pourtant même avec une telle approche envers la création des commandes, la quantité de médicaments pour malades ayant besoin d'insuline et des médicaments diminuant le taux glycémique en comprimées représente 50-60% du besoin réel.

1M maladie du diabète ne diminue pas. Au contraire, le nombre des malades du diabète augmente. Les personnes malades étant incapables de travailler sont reconnues handicapées. Une pension pour cette catégorie des malades a été fixé par le gouvernement mais la valeur de cette pension ne permet pas aux malades de se procurer l'insuline et les moyens d'injection. ... Pour le moment, les moyens d'injection d'insuline et les moyens d'autosurveillance ne sont pas compris dans les documents normatifs donnés, et ne sont pas libérés gratuitement et non remboursés par le budget Fédéral. Il faut tenir compte que la qualité des médicaments diminuant le taux glycémique laisse à désirer. D'ailleurs, les médicaments diminuant le taux glycémique, dont le cBiosuline' sont prescrits aux malades de la catégorie Pensionnés, dont les malades doutent de l'efficacité de Biosuline. Au moins 500patient de notre polyclinique n'ont plus d'espoir d'avoir de l'insuline par manque de médicament.

(...)

Aucune amélioration n'a été faite dans la mise à disposition aux malades de diabète des médicaments diminuant le taux gjycémique et des accessoires nécessaires. Autrement dit, le problème n'est pas résolu, aucune mesure n'a été prise pour améliorer le traitement des malades de diabète. La seule solution pour assurer une vie correcte aux malades du diabète est de résoudre eux-mêmes leurs problèmes de santé, ce qui est impossible à réaliser vu l'état physique et leur situation financière, recevant une faible pension pour cause de leur handicap. "

(stuk 6)

Deze beperkte beschikbaarheid van de levensnoodzakelijke geneesmiddelen werd eerder al bevestigd in een schrijven van het openbaar centrum voor de verdediging van mensenrechten van de republiek Kabardino-Balkarië (stuk 7).

Deze bronnen dienen als objectief beschouwd te worden, ook al werden ze op vraag van eisers afgeleverd. De instanties die de brieven hebben opgemaakt getuigen immers op een onafhankelijke wijze van de situatie in Kabardino-Balkarië.

3.3.

Toegankelijkheid

3.3.1.

Voor wat betreft de toegankelijkheid tot de noodzakelijke medische zorgen wordt in hoofdzaak verwezen naar het IOM Country Fact Sheets, Russian Fédération 2011.

In deze informatiebron wordt echter een zorgwekkend gegeven aangehaald: "De situatie in Rusland op het vlak van de gezondheidszorg is redelijk moeilijk omwille van de onderfinanciering vanuit het staatsbudget.

Hierdoor is de kwaliteit van de gratis medische zorgen niet top op het vlak van infrastructuur en personeel "

Het gehele algemene oordeel over het gezondheidssysteem klinkt als volgt:

"In the Russian fédération médical care is provided both by the state and by private médical institutions. The majority of current médical institutions are run by the state; however the private sector is developing rapidly. Nevertheless, the situation mth the health care in Russia is quite difficult: it is insufficiently financedfirom the state budget - at the half of the amount required, according to the Minister of Health and Social Development.

About 80% of state médical institutions are financed from the régional and/ or municipal budgets which do not have enough financial resources for it and cannot secure a high-level médical care. Médical equipment is usually obsolete; basic médical institutions are understaffed, as only 60% of the required staff is employed. As a result, the quality of free of charge medical service decreases. "

(stuk 8, pagina 8)

Een dergelijke vaststelling doet niet alleen vragen rijzen naar de kwaliteit van de gezondheidszorg, maar tevens naar de effectieve toegankelijkheid.

a)

Deze vaststelling holt bovendien de andere 'vaststellingen' gedaan door de arts-adviseur volledig uit.

Kan er dan gesproken worden van een recht op gratis medische zorgen, als het staatsbudget volledig ontoereikend is om dit recht te garanderen? Neen.

Kan er sprake zijn van een efficiënt systeem van doorverwijzing indien er sprake is van een onderfinanciering en onderbemanning? Neen.

Kan er dan een garantie zijn dat medicijnen effectief gratis én in voldoende mate verstrekt worden, indien er in de gezondheidszorg dermate grote tekorten zijn? Neen.

Het recht op gratis medische zorgen, het systeem van doorverwijzing en de gratis beschikbare medicijnen zijn slechts elementen van een mooi ogend theoretisch kader, die slechts in de praktijk kan omgezet worden indien er voldoende staatsbudget is. En dit laatste is nu net hetgeen in de Russische Federatie (en zeker de republiek van Kabardino-Balkarië, van waar eisers afkomstig zijn) ontbreekt. De praktijk verschilt dan ook van de theorie.

De louter theoretische benadering van de arts-adviseur kan dan ook niet aanvaard worden als zijnde een afdoende motivering teneinde de toegankelijkheid van de onontbeerlijke medische zorgen voor de verzoekster te beoordelen.

b)

In de reeds aangehaalde brieven van onafhankelijke instanties in Kabardino-Balkarië wordt niet alleen de beschikbaarheid van de geneesmiddelen gehemeld, doch ook de toegankelijkheid.

Voornamelijk voor wat betreft de financiële toegankelijkheid is er een probleem:

"La quantité minimale nécessaire journalière des bandettes de test est de 3-4 unités, 90-100 par mois, lue prix d'un paquet (50 unités) de bandettes de test pour le lecteur de glycémie dans la ville de Nalchik est de 750-800 roubles. Cette somme est loin d'être accessible à chacun. "

(stuk 7)

Als al geconcludeerd kan worden dat de levensnoodzakelijk geneesmiddelen beschikbaar zouden zijn, quod non, dan is er minstens gegronde redenen om te twijfelen aan de financiële toegankelijkheid voor de patiënten.

c)

De arts-adviseur stelt aldus de toegankelijkheid rooskleurig voor, hoewel dit in de praktijk geenszins het geval is! De arts-adviseur negeert de negatieve indicaties die in het rapport worden aangehaald.

Het kan niet aanvaard worden dat bij de beoordeling van de toegankelijkheid van medische zorgen een dermate selectief oordeel wordt gevormd, zijnde de positieve elementen benadrukken en de negatieve elementen — die nochtans bijzonder relevant zijn in het voorliggende dossier — eenvoudigweg negeren.

d)

Er kan van de verzoekster niet verwacht worden zich elders in de Russische Federatie te vestigen met het oog op het bekomen van medische zorgen.

Intern ontheemde vrouwen stuiten immers op discriminatie, eveneens in de gezondheidssector:

"The Committee is concerned at the very limited information and statistics provided about certain groups of women and girls, including female domestic workers, asylum-seeking women, refugee women, internally displaced women, and girls living in the street. The Committee is also concerned that those women and girls often suffer from multiple forms of discrimination, especially with regard to access to education, employment and health care, protection from violence and access to justice. The Committee is further concerned that the national YMW on Refugees does not pro vide any spécial procédures for recogniying women seeking asylum as refugees. "

(stuk 9, 'Submiddion by the United Nations High Commissioner for Refugees. For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report — Unversal Periodic Reviev: The Russian Federation', http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1352886908_5084fe442.pdf)

3.3.2.

Dat eiseres arbeidsgeschikt zou zijn en bijgevolg kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp is slechts een veronderstelling. Er wordt aangehaald dat eiseres geen bewijs van algemene arbeidsgeschiktheid voorlegt, doch er dient opgemerkt te worden dat dit in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van medische redenen geen vereiste is. Het kan dan ook niet aan eiseres verweten worden dat zij geen dergelijk bewijs voorlegt, en bij gebreke aan het voorleggen van een dergelijk bewijs kan niet, zonder enig onderzoek, verondersteld worden dat eiseres wel arbeidsgeschikt zou zijn.

De kans dat eiseres zal kunnen werken is niet alleen omwille van haar gezondheidsredenen heel klein, maar is ook omwille van de hoge werkloosheidsgraad in haar regio van afkomst bijzonder klein!

3.3.3.

Ook voor wat betreft de hulp dat eiseres van familie, vrienden of kennissen zou kunnen krijgen, is de stelling van de arts-adviseur louter hypothetisch.

3.3.4.

De informatiebron die de arts-adviseur in het verslag aanhaalt, zijn niet van die aard om te kunnen concluderen dat de voor eiseres onontbeerlijke zorgen effectief beschikbaar én toegankelijk zijn in de Russische Federatie en meer bepaald in Kabardino-Balkarië.

Verwijzing naar loutere theorie kan niet aantonen hoe het er aan toe gaat in de praktijk.

De regelmatige opvolging die voor eiseres onontbeerlijk is, zal geenszins op regelmatige basis kunnen doorgaan. Eiseres dreigt in zijn land van herkomst een nummer in een rij wachtenden te worden die maar heel af en toe een consult — van uitermate lage kwaliteit — zal kunnen bekomen. De kost van de geneesmiddelen zal eiseres niet kunnen dragen.

Uit de voorliggende informatie is het geheel onredelijk dat töt het besluit wordt gekomen dat behandeling en opvolging op een effectieve en adequate wijze beschikbaar én toegankelijk is in de Russische Federatie en meer bepaald in Kabardino-Balkarië.

De motieven in de bestreden beslissing — en het verslag van de arts-adviseur — zijn feitelijk onjuist en niet draagkrachtig.

Verweerster heeft niet zorgvuldig gehandeld aangezien er töt een beslissing werd gekomen, zonder dat eiseres aan een onderzoek werd onderworpen.

3.4.

Dat de bestreden beslissing aldus op kennelijk gebrekkige wijze is gemotiveerd en een kennelijk gebrek aan formele motivering vertoont, in strijd met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in combinatie met het artikel 3 van het E.V.R.M.”

3.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen en bespreken, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Verzoekende partijen betogen in essentie dat de medische zorgen niet beschikbaar en toegankelijk zijn in de Russische Federatie. Zij betogen dat verzoekster in de nabijheid van medische diensten dient te verblijven en dat niet zomaar mag gesteld worden dat zij in staat is te reizen. Om dit te kunnen stellen had men haar aan een onderzoek moeten onderwerpen. De ernst van de aandoeningen zijn op zich een tegenindicatie voor een lange reis. Bovendien is de arts-adviseur geen specialist terwijl dit wel mag verwacht worden. Er wordt niet redelijk beslist dat verzoekster kan reizen en geen mantelzorg nodig heeft.

Verzoekende partijen menen voorts dat uit de informatie waarop de arts-adviseur zich steunt niet blijkt hoe uitgebreid de zorgen in de Russische Federatie zijn en aldus niet geoordeeld kan worden of hier slechts sprake is van een theoretische beschikbaarheid dan wel een effectieve beschikbaarheid. Verder wordt niet gepreciseerd welke soort insuline beschikbaar is. Verder blijkt evenmin waar de medische diensten beschikbaar zijn. Verzoekende partijen citeren voorts uit een brief van het ministerie van volksgezondheid van de stad Nalchik, wat een ander licht werpt op de beschikbaarheid van de noodzakelijke geneesmiddelen. Verder verwijzen ze naar een schrijven van het openbaar centrum voor de verdediging van mensenrechten van de republiek Kabardino-Balkarië.

Verzoekende partijen verwijzen voorts naar de informatie waarop de verwerende partij zich steunt om te stellen dat de medische zorgen toegankelijk zijn en menen dat vragen kunnen worden gesteld over de effectieve toegankelijkheid. De praktijk verschilt van de theorie. Zij verwijzen voorts naar informatie van onafhankelijke instanties. Verder stellen zij dat niet kan worden verwacht dat ze zich elders in de

Russische Federatie vestigen. Voorts wordt slechts verondersteld dat verzoekster arbeidsgeschikt zou zijn. Ook de hulp die zij zou kunnen krijgen is een loutere hypothese.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onderzocht.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

3.5. In casu verwijst de bestreden beslissing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 30 juli 2013 dat stelt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.11.2010.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- Medisch getuigschrift (d.d. 22/10/2010) ingevuld door dr. Gutelman, huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een insulinedependente diabetes heeft;*
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 8/7/2011) ingevuld door dr. Vandergheynst, internist, waaruit blijkt dat betrokkene diabetes type 1 heeft sinds 2002;*

- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 03/10/2011) ingevuld door dr. Vandergheynst waaruit blijkt dat betrokkene diabetes heeft gecompliceerd met retinopathie en nieraantasting. Verder wordt hypothyroidie vermeld en een risicozwangerschap met vermoedelijke bevallingsdatum op 4/2/2012;
- Standaard medisch getuigschrift (25/01/2012) ingevuld door dr. Vandergheynst waaruit blijkt dat betrokkene vroegtijdig bevallen is op 19/12/2011 ;
- Standaard medische getuigschriften (d.d. 20/04/2012, 17/08/2012 en 18/12/2012) ingevuld door dr. Vandergheynst waaruit blijkt dat betrokkene naast de diabetes en hypothyroidie ook een vitamine D en ijzer deficiëntie heeft;
- Standaard medisch getuigschrift (zonder datum) van dr. Thielen waaruit blijkt dat betrokkene insulinedependente diabetes heeft.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 25-jarige dame een insulinedependente diabetes heeft evenals een hypothyroidie.

Haar huidige behandeling bestaat uit ultrasnelwerkende en langwerkende insuline (respectievelijk Apidra® en Lantus®) en levothyroxine (L-Thyroxine®). De vitaminen en mineralen (respectievelijk vitamine D en ijzer) zijn niet essentieel.

Ze dient opgevolgd te worden door een internist (diabetes, schildklier en het eventuele nierlijden) en door een oogarts (opvolging van eventuele complicaties).

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Rusland

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- (1) Informatie afkomstig van International SOS1 van 4/2/2013 met uniek referentienummer BMA-4592
  - (2) Informatie afkomstig van international SOS van 28/08/2012 met uniek referentienummer BMA-4293
  - (3) Informatie afkomstig van International SOS van 23/01/2012 met uniek referentienummer BMA-3840
  - (4) Informatie afkomstig van International SOS van 14/01/2013 met uniek referentienummer BMA-4553
- Betreffende de diabetes, uit (3) blijkt dat er in Rusland verscheidene soorten insuline zijn evenals de mogelijkheid om glucose in het bloed op te volgen. Uit (4) blijkt dat er levothyroxine is.

Uit (1) blijkt dat er internisten zijn. Verder blijkt uit (2) dat er oogartsen zijn.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Rusland

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat de staat alle Russische burgers het recht op gratis gezondheidszorg garandeert via het systeem van de verplichte ziektekostenverzekering (OMS) (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio). –

De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

De gratis gezondheidszorg dekt de volgende diensten: medische bijstand in noodgevallen, ambulante medische dienstverlening (met inbegrip van preventieve behandelingen, diagnoses en behandeling van ziekten, zowel thuis als in poliklinieken) en hospitalisatie. Elke persoon in het OMS-systeem heeft een speciale, plastic ziektekostenverzekeringkaart met een persoonlijk nummer. (Deze kaart wordt afgegeven op basis van een overeenkomst tussen een persoon en een verzekeringsmaatschappij. De burgers krijgen deze overeenkomst en een plastic kaart wanneer ze in het systeem geregistreerd worden.) Deze kaart geeft elke burger toegang tot gezondheidszorg op het grondgebied van de Russische Federatie, ongeacht zijn woonplaats. Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patient kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie. De prijzen variëren van regio tot regio. Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen. Voor de behandeling van een van de aandoeningen van betrokkene is de medicatie gratis.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de (eventuele) kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Wat werkloosheidsuitkeringen betreft, zijn er 26 weken voltijdse tewerkstelling in het voorbije jaar vereist om te kwalificeren voor een werkloosheidsuitkering.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland - het land waar zij tenslotte ongeveer 18 jaar verbleef - geen familie vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Verder dient vermeld te worden dat betrokkene vrij beroep kan doen op de Internationale Organisatie, Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt het over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen,

opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus; accommodatie/huur, extra bagage.

De advocaat van betrokkene haalt in haar verzoekschrift aan dat verzoekster in de Russische Federatie/Tsjetsjenië niet voldoende kan rekenen op medische verzorging. Er dient vermeldt te worden dat een verblijfstitel niet enkel kan afgegeven worden op basis van het feit dat de medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen. Het gaat erom na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

3.6. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat deze niet betwist dat verzoekster lijdt aan insuline-dependente diabetes en hypothyroidie. Hij stelt echter vast dat de nodige medische zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst. Verzoekende partijen menen dat niet kan worden gesteld dat verzoekster kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg doch de Raad wijst erop dat uit de door hen ter beschikking gestelde medische gegevens inderdaad niet blijkt dat geattesteerd wordt dat verzoekster niet zou kunnen reizen of nood heeft aan mantelzorg. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken voor te houden bepaalt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat het aan de vreemdeling toekomt om samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over te maken aangaande zijn ziekte. Nu op geen enkele wijze door de behandelende artsen werd geattesteerd dat verzoekster niet zou kunnen reizen of nood heeft aan mantelzorg, kon de verwerende partij hieruit kennelijk redelijk concluderen dat verzoekster kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg. Uit de voorgelegde medische attesten blijkt evenmin dat het loutere feit dat verzoekster zou moeten reizen tot gevolg zou hebben dat verzoeksters behandeling op zo een manier zou onderbroken worden dat dit een nefaste invloed zou hebben op haar medische toestand. Het bloot betoog van de verzoekende partijen dienaangaande kan niet overtuigen.

Waar de verzoekende partijen menen dat er minstens een onderzoek had moeten gebeuren, of navraag had moeten worden gedaan, wijst de Raad er op dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek of een bijkomend advies een onderbouwd advies kan geven. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, behoort uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij onafhankelijk optreedt. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken over het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vermelde risico.

De kritiek van verzoekers dat de ambtenaar-geneesheer slechts een generalist is terwijl de behandelende geneesheer een specialist is, is in casu niet relevant. De ambtenaar-geneesheer betwist geenszins dat verzoekster lijdt aan insulinedependente diabetes en hypothyroidie noch betwist hij de voorgestelde behandeling en medicatie of noodzaak ervan. Ook wat betreft de motivering over de mogelijkheid tot reizen en het vastgestelde gebrek aan noodzaak tot mantelzorg gaat de arts-adviseur geenszins in tegen de voorgelegde medische attesten.

Daargelaten de vaststelling dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben, tonen verzoekende partijen voorts niet aan dat de feitelijke gegevens die de door hen aangehaalde rechtspraak kenmerken, identiek zijn aan de feitelijke gegevens die de thans voorliggende zaak kenmerken.

3.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op een aantal bronnen waaruit blijkt dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst van de verzoekende partijen. Verzoekende partijen menen dat hieruit niet blijkt dat deze zorgen ook effectief beschikbaar zijn omdat er geen aantallen worden vermeld, doch de Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk bevinden dat de verwerende partij op grond van de door haar aangehaalde bronnen oordeelt dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar zijn. Met hun niet-onderbouwd betoog tonen verzoekende partijen niet aan dat het hier enkel zou gaan om een theoretische beschikbaarheid. Globaal dient de Raad te concluderen dat verzoekende partijen met hun algemeen betoog inzake de beschikbaarheid van nodige medische zorgen in het land van herkomst niet in concreto aantonen dat verzoekster voor haar aandoeningen in haar land van herkomst geen medische verzorging beschikbaar heeft.

3.8. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorts voorhouden blijkt uit de informatie waarop de arts-adviseur zich baseert om te oordelen dat verschillende soorten insuline beschikbaar zijn, wel degelijk welke soorten insuline beschikbaar zijn in het land van herkomst. Immers wordt in *“Informatie afkomstig van International SOS van 23/01/2012 met uniek referentienummer BMA-3840”* en *“Informatie afkomstig van International SOS van 14/01/2013 met uniek referentienummer BMA-4553”* wel degelijk een opsomming gegeven van de beschikbare soorten insuline. Met hun bloot betoog tonen verzoekende partijen geenszins aan dat de arts-adviseur op grond van de gegevens die beschikbaar waren aangaande de medicatie die verzoekster in België krijgt en de beschikbare medicatie in het land van herkomst kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat de benodigde medicatie beschikbaar is in het land van herkomst. Voorts blijkt uit de informatiebronnen waarop de arts-adviseur zich steunt waar de benodigde medische zorgen kunnen verkregen worden, meer bepaald wordt verwezen naar medische faciliteiten in Grozny en Moskou. Verzoekende partijen menen dat niet kan worden verwacht dat zij zich ver zouden moeten verplaatsen, doch de Raad wijst erop dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen gebeurt ten aanzien van het land van herkomst of het land waar de verzoekende partij verblijft. Geenszins wordt bepaald dat dit onderzoek dient te gebeuren in functie van de regio van herkomst in het land van herkomst. Het volstaat dan ook dat de verwerende partij vaststelt dat de benodigde medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, waaronder inbegrepen dat van verzoekende partijen redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst kunnen begeven. In casu wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster zich niet naar Moskou of Grozny zou kunnen begeven. Er wordt niet dienstig weerlegd dat verzoekster kan reizen. Het loutere feit dat het om een grote afstand zou gaan is op zich onvoldoende om te besluiten dat de vereiste behandeling niet afdoende beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst. De informatie die verzoekende partijen hebben ingewonnen bij het ministerie van gezondheid van de stad Nalchik kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Naast de vaststelling dat uit deze informatie blijkt dat er ook insuline beschikbaar is in Nalchik, hoewel er soms problemen zijn qua bevoorrading en staatsfinanciering, tonen de verzoekende partijen met deze informatie niet aan dat de nodige zorgen niet afdoende beschikbaar zijn in de medische faciliteiten waar de arts-adviseur naar verwijst. Hetzelfde kan gezegd worden over de informatie van het *“Centre Publique de la Défense des Droits de l’Homme de la République de Kabardino-Balkarie”*.

3.9. Waar de verzoekende partijen voorts nog een passage citeren uit het IOM Country Facts Sheet, Russian Federation van 2011 om de toegankelijkheid van de medische zorgen aan de kaak te stellen, wijst de Raad erop dat uit deze informatie blijkt dat er wel degelijk overheidsfinanciering is maar dat vragen gesteld worden bij de kwaliteit van de gratis medische zorgen. Waar verzoekers evenwel met hun betoog lijken te willen aangeven dat de toegankelijkheid inhoudt dat de kwaliteit van de gezondheidszorg vergelijkbaar moet zijn met de medische zorgen die verzoekster in België krijgt en dat de medische verzorging kosteloos moet zijn, dient gesteld dat deze interpretatie in strijd is met de rechtspraak van het EHRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde immers dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EHRM heeft in zijn rechtspraak voorts meermaals bevestigd dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is. Eveneens heeft het EHRM in zijn rechtspraak gesteld dat het waarschijnlijk is dat de betrokkene een beroep zal kunnen doen op in het land van herkomst aanwezige familieleden, ook al werd dit ontkend door de betrokkene (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50).

3.10. Uit niets blijkt immers dat, zelfs indien de verzoekster zelf zou moeten instaan voor de kosten van haar medische behandeling, zij hiertoe niet via arbeid in staat zou zijn. Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat haar arbeidsgeschiktheid een loutere veronderstelling is, wijst de Raad er evenwel op dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens haar verblijf in België een arbeidsvergunning heeft aangevraagd waaruit minstens de indicatie blijkt dat zij zichzelf in staat acht te werken. Alleszins blijkt uit niets dat haar medische toestand haar verhindert arbeid te verrichten zodat het geenszins kennelijk onredelijk is te oordelen dat niet blijkt dat verzoekster arbeidsongeschikt is. De Raad wijst er daarenboven nog op dat het aan de verzoekende partij toekomt om alle nuttige stukken inzake haar medische regularisatieaanvraag aan de verwerende partij te doen toekomen en bij gebreke hieraan, het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid te oordelen dat verzoekster geen bewijs van arbeidsongeschiktheid heeft bijgebracht zodat niet blijkt dat zij arbeidsongeschikt is. Het blote betoog van verzoekster dat zij geen werk zal vinden omwille van de hoge werkloosheidsgraad in het land van herkomst kan evenmin afbreuk doen aan de desbetreffende motivering.

Gelet op het jarenlange verblijf van verzoekende partijen in het land van herkomst is het evenmin onredelijk te stellen dat zij hoogstwaarschijnlijk nog familie en kennissen hebben op wie zij – indien dit nodig zou zijn – ook een beroep kunnen doen. Uit verzoeksters asielaanvraag blijkt daarenboven dat zij nog familie heeft wonen in het land van herkomst. Het louter ontkennen van deze mogelijkheid is onvoldoende om de onredelijkheid van deze motivering aan te tonen.

Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat de motivering dat zij eventueel beroep kunnen doen op de IOM om hun terugkeer te vergemakkelijken kennelijk onredelijk is.

3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, hetgeen in casu gebeurd is gelet op de bespreking hoger.

3.12. De verzoekende partijen maken voorts geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3.14. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter juncto artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partijen betogen als volgt :

“1.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan verweerster de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat verweerster bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, cliënt na te gaan of verweerster bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit hiernavolgende bespreking zal blijken dat verweerster niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen.

2.

Dat de aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet nog niet definitief beslecht werd. Met huidig verzoekschrift tot nietigverklaring wordt immers deze beslissing töt ongegrondheid aangevochten.

2.1.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nt. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest. en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

.. Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. "

(Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays. "

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM %eer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van yieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a

posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden. "

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

2.2.

Et dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag Voor de Rechten van de Mens.

*Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag... *

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is» gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

2.3.

In de Russische Federatie en meer bepaald in Kabardino-Balkarië zal eiseres geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In de Kabardini-Balkarië is er niet alleen een probleem aangaande toegankelijkheid, doch reeds de beschikbaarheid van de levensnoodzakelijke geneesmiddelen is onvoldoende (cf. supra).

Indien eiseres het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar haar land van herkomst, loopt eiseres het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

2.4.

In de tweede en derde bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gewag gemaakt van de medische problematiek van eiseres.

Bij gebrek aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de medische problematiek van eiseres niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van deze beslissing tot verwijdering.

Dat er reeds een beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag werd afgeleverd, neemt niet weg dat verweester bij het nemen van andere beslissingen - zoals in casu de bevelen tot het verlaten van het grondgebied — de medische problematiek niet in overweging dient te nemen of hieromtrent niet dient te motiveren.

Verweester schendt de formele motiveringsplicht.

2.5.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

De bestreden beslissing is disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat eiseres kan invoeren om wel in België te verblijven in functie van de medische problemen.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen."

3.15. De Raad wijst erop dat het gehele tweede middel gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, zijnde de tweede en derde bestreden beslissing. Zoals blijkt uit de bespreking onder punt 2 is het beroep gericht tegen deze beslissingen onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER